

Sygn. akt I CSK 127/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa W. O.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 12 października 2012 r.

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód W. O. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga powoda była oczywiście uzasadniona. Brak potrzeby ponownego zajmowania stanowiska przez Sąd Najwyższy w sprawie wykładni art. 16 § 1 k.p.a., w brzmieniu jakie miała ona do dnia 11 kwietnia 2001 r. Dopiero nowelizacja tego przepisu ustawą z dnia 2 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 6, poz. 18) otworzyła drogę dla uznania za ostateczną ponownej decyzji wydanej na skutek złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy. Wykładania tego przepisu, w jego brzmieniu do 11 kwietnia 2001 r., zawarta w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CSK 2004/08 (OSNC D/2009/94) nie nasuwa wątpliwości. Wspomniana nowelizacja zrównała skutki złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy ze skutkami odwołania i

przesądziła, że złożenie takiego wniosku prowadzi do tego, iż decyzja wydana na skutek ponownego rozpoznania sprawy ma przymiot decyzji ostatecznej. Wbrew stanowisku prezentowanemu w skardze kasacyjnej nowelizacja ta potwierdziła więc, że wcześniej decyzja wydana na skutek wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy nie mogła być traktowana jako decyzja ostateczna. W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, zważywszy ponadto, że Sąd II instancji przekonywująco uzasadnił swoje stanowisko co do braku podstaw dla stosowania w niniejszej sprawie art. 5 k.c. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę złożony charakter sprawy oraz sytuację materialną powoda, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 art. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.